

บทที่ 1

ไม่เจอกันนานเลยนะเมืองพริ้อ

เมื่อการเดินทางในแดนปรภพปิดฉากลง ในที่สุดจ้าวปรภพพรีแลนได้ และแม่ทัพหน้ากาทัพผู้ช่วยของเขาก็ก็นำ 'ความจริงใจ' ที่ตรงกับใจของทุกคน นั่นคือปลายทางอีกด้านของช่องทางอัญเชิญถูกจัดไว้ใกล้กับเมืองพริ้อ เพื่อไม่ให้พวกเขาต้องเหน็ดเหนื่อยอีก...อืม ถ้าหากว่าที่อยู่ตรงหน้าของพวกเขา คือเมืองพริ้อจริงๆ ละก็นะ

พริ้อเป็นเมืองชายแดน ยามสงครามจึงกลายเป็นด่านป้องกันแรกคอยต่อต้านทัพศัตรูผู้มารุกราน ด้วยเหตุนี้เมืองทั้งเมืองจึงสร้างขึ้นโดยอิงจากป้อมปราการสงคราม ไม่ต้องเอ่ยถึงความหนาของกำแพงเมืองสองชั้นตั้งสี่ด้านต่อให้เผชิญหน้ากับการคุกคามข่มขู่ที่มาจากบนท้องฟ้าก็มีป้อมปืนพลิกเวทที่เกิดขึ้นจากการผสมผสานวิชาเล่นแร่แปรธาตุกับพลังเวทคอยเฝ้าระวัง

นอกจากนี้ที่นั่นซึ่งศรัทธาในแสงสว่างก็มีวิหารเทพอยู่กลางเมือง หากรากฐานของเมืองถูกสั่นคลอน ต่อให้ยามปกติพวกเขาจะสงวนท่าทีเช่นไรก็ไม่มีความนิ่งดูตาย นอกเสียจากว่าวิหารเทพจะไม่ต้องการพลังศรัทธาของชาวเมืองพริ้อและเมืองชายแดนทั้งหลายซึ่งอาจได้รับผลกระทบทางความรู้สึกแล้ว!

8 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 11

ต่อให้ยุงตัวเล็กก็ยังนับว่ามีเนื้อ ถึงความศรัทธาของผู้คนในจักรวรรดิวิลเลนจะไม่แรงที่สุด在三จักรวรรดิใหญ่ แต่ก็ไม้อาจต้านทานวิหารเทพที่เป็นดังภูเขาคัดดีสิทธิ์ แถมยังอยู่ใกล้กับเส้นพรมแดนของจักรวรรดิวิลเลนได้อยู่ดี!

ในหลายๆ ครั้งเมื่อจักรวรรดิใหญ่ทั้งสามซึ่งมีความเชื่อเป็นหนึ่งเดียวเกิดการกระทบกระทั่งกัน วิหารเทพมักเอนเอียงมาทางจักรวรรดิวิลเลนเล็กน้อย แม้จะจริงดังที่กล่าวไว้ก่อนหน้าว่าจักรวรรดิวิลเลนไม่ใช่จักรวรรดิที่เคร่งศาสนาที่สุด แต่ในสายตาของชนชั้นสูงของจักรวรรดิ ตัวตนของวิหารเทพก็ยังคงมีความสำคัญอยู่

ที่ว่า ณ ตอนนี้อยู่เมื่อยืนแหยงหน้ามองเมืองในระยะประชิด ตามหลักแล้วควรจะคุ้นเคยจนหลับตาออกมาก็ได้ แต่ผู้ที่เคยใช้ชีวิตอยู่ในเมืองซึ่งได้แก่ ลูเธอร์ มอทยา และฟาวแลน ต่างก็อดตะลึงงันไม่ได้

ต่อให้เป็นคูเมืองที่ตื่นเงินขนาดไหน แค่ไม่เห็นเกือบปีก็คงไม่ถึงกับแห้งขอด แถมยังให้คนถมแม่น้ำด้วยหอกมั้ง และด้วยเหตุผลเดียวกัน เวลาแค่เกือบปีก็ไม่มีทางสร้างปราสาทอันโอ่ากับกำแพงเมืองชั้นที่สามซึ่งมีคุณค่าทั้งในด้านการใช้สอยและรูปลักษณ์ภายนอก โอบล้อมเมืองพริธอีกชั้นได้หรอก ถึงจะมีนักเวทร่วมด้วยก็ไม่มีทางทำได้!

"ตกลงเกิดเรื่องอะไรขึ้นเนี่ย" บางทีความงุนงงกระวนกระวายในประโยคก็คือการบรรยายความในใจที่ดีที่สุดในขณะนี้

โดยเฉพาะตอนที่พวกเขาไล่ไม่กล้าก้าวเข้าไป พยายามใช้สายตาดัดลินว่าเมืองพริธที่อยู่ตรงหน้าเป็นของจริงหรือของปลอมซ้ำแล้วซ้ำเล่าทันทีที่รู้สึกว่ามีวัตถุก่อสร้างกำแพงเมืองชั้นที่สามและปราสาทคันทาเป็นพิเศษ ความสับสนงุนงงในใจก็พุ่งสูงสุด เนื่องจากวัตถุก่อสร้างของมัน แม้จะเหยียบย่างไปทั่วทวีปใหญ่ทั้งสามในแดนมนุษย์ก็ไม่มีความหาเจอเป็นอันขาด

"นี่มันหिनอเวจีเชียว...ลีนะฟาวแลน นี่คือหिनอเวจีเชียว!" ด้วยเป็นอัศวินอาร์กซ์ แทตตี้จึงไม่รู้ลึกลับสะกดใจมากทำอีกสามคนผู้อยู่ในกองทัพอัศวินราชของครักษ์ พอเห็นว่าทั้งสามยังคงจมอยู่ในความคิดตัวเองอย่างยาก

ถอนตัว เขาก็เดินไปตรงเชิงกำแพงแล้วลอบคลำไปทั่วอยู่ครู่ใหญ่ถึงได้หันหน้ากลับมาหาคนที่เชื่อถือได้ที่จะมาสับสนุนการวิเคราะห์ของเขา

ฟาวแลนนิ่งอึ้งอยู่สักพักแล้วถึงได้ตระหนักว่ามีคนกำลังเรียกเขา จึงเออออห่อหมกเสียงเบาหวิวว่า "ฮีม คือหินอเวจีเขียว อีกอย่างนี้ไม่ใช่ปราสาท แต่คือ...วิหารเทพ เหมือนวิหารเทพปรภพ ณ แดนแรกสร้างของอาจารย์ผู้มีพระคุณไม่มีผิดเลย หากไม่ใช่เพราะใจกลางอาณาจักรเทพปรภพ ไม่อาจเคลื่อนย้ายตามใจชอบ ข้าคงสงสัยว่าอาจารย์ข้ามมาตั้งวิหารเทพปรภพที่นี่ไปแล้ว"

"มิน่าล่ะข้าถึงมองแล้วคุ่นตา" ลูเธอร์เก็บอาการตกตะลึง น้ำเสียงราบเรียบจนพวกพ้องซึ่งร่วมเดินทางมาด้วยกันปรับตัวไม่ได้เล็กน้อย

หลายคนที่ส่องประมวลผลค่อนข้างไวและมีความสัมพันธ์ค่อนข้างดีกับลูเธอร์จะเข้าใจทันทีว่านี่คืออารมณียามความทรงจำชาติก่อนถูกสะกิดขึ้นมา

ทุกคนต่างมองกันไปมา สื่อสารแบบง่าๆ ด้วยสายตาหนึ่งรอบและนิ่งเงียบพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

มีเพียงมอหย่าที่เหมือนอยากพูดอะไรแต่ยังไว้

เขานึกถึงผลพวงหลังวัฏจักรวิถีโลหิตในนรกชั้นที่สิบแปด ตอนนั้นลูเธอร์มองเขาด้วยสายตาซับซ้อนแฝงนัยลึกซึ้ง ปากก็จ้องงำคำพูดละเมอเพื่อเจ้ออย่าง 'นี่ก็คือความลับของนัยน์ตาสีทอง' ไม่หยุด ไม่รู้ว่าจะเพราะเหตุใด ยามเมื่อมองสีหน้าลูเธอร์ตอนนั้นเขาก็เกิดอยากจะล้วงสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ส่วนลึกในใจอีกฝ่ายออกมาให้หมด

น่าเสียดายที่ไม่รอให้เขาลงมือซักถาม ลูเธอร์ผู้ถูกวัฏจักรวิถีโลหิตสูบเร็วแรงอย่างหนักก็ชิงสลบเหมือดไปก่อน เขาเลยต้องระงับความคิดไว้ชั่วคราว

มอหย่าจงใจเอ่ยเตือนเพื่อไม่ให้ตัวเองคิดต่ออีก "พวกเราไปรายงานตัวกับท่านแม่ทัพใหญ่ก่อนเถอะ ดูจากสถานการณ์ บางทีอาจจะยังต้องไปเข้าเฝ้าองค์จักรพรรดิที่เมืองหลวงด้วย"

"ไม่แน่หรอก ใกล้เคียงเปิดฉากรบกันแล้วนี่" แทตตีมีความคิดที่ต่างออกไป

10 Knight of Darkness ปีศาจอสูรวิธิน ภาค 2 เล่ม 11

อย่างเห็นได้ชัด แต่กลับเห็นตรงกันในเรื่อง 'เข้าเมืองก่อน' "ดีไม่ได้เข้าอาจจะเป็นตัวแสบกลับไป ส่วนพวกเจ้าก็ถูกขอให้อยู่เตรียมการรบก็ได้...ฮะ ไม่พูดซ้ำก็ลืมไปแล้ว แล้วนางพญาจะทำไงล่ะ"

"นี่เป็นปัญหาของตาแก่แม่ทัพใหญ่" ลูเธอร์ผู้ที่เมื่อก็ฟังจะจมจ่อมอยู่ในอารมณ์ส่วนตัวอันยากอธิบายได้ยืดยาวก็เหล่ตามอง แล้วคลี่ยิ้มชั่วร้ายเอ่ยว่า "แต่คนทำผิดต่อพวกพ้องต้องถูกลงโทษก่อน"

"หา?"

เสียงเพิงจะลั่นสุดลง สายลมเหน็บหนาวเย็นยะเยือกก็โถมตีมาจากทางด้านหลังทันที ร่างของแทดตีพลันแข็งทื่อ ต่อให้เขาหัวซุกว่านี่ก็รู้ว่าถึงอุณหภูมิปลายฤดูใบไม้ร่วงจะต่ำกว่านี้ก็ไม่มีความหมายเสียกระดูก ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงว่าด้านหลังเขายังมีแหล่งกำเนิดความเย็นเคลื่อนที่สองประเภทที่ต่างกันอยู่จริงๆ...วินมัวร์กับวิเวียน

ขณะนี้ทั้งสองคนต่างมีสีหน้าไม่เป็นมิตร

แน่นอนว่าวิธีการแสดงออกของพวกเขายังคงแตกต่างกัน อย่างเช่น วินมัวร์ทำใบหน้าน่ารักเหมือนตุ๊กตานาเอ็นดูยิ่งให้เสียของอีกแล้ว แถมยังถลึงตาขวาง บนใบหน้าเขียนชัดว่า 'ไม่อธิบายให้เคลียร์ ข้าไม่เลิกราแน่' ส่วนวิเวียนนั้นยังคงรักษาใบหน้าน้ำแข็งสีฤดูไม่เปลี่ยนแปลงเอาไว้ ทว่ากลับสัมผัสได้ถึงการประชุมโดยไร้เสียงของเธออย่างแจ่มแจ้ง

อย่างน้อยแทดก็รู้สึกได้แบบสลักลึกลงถึงกระดูก

"เออ พูดผิด ทั้งหมดเป็นการพูดผิดนะ..." เขาริบโบกสองมือแสดงความบริสุทธิ์ใจ ไม้ว่าความคิดจริงในขณะนี้คืออะไรก็ห้ามยืนยันกิตติศัพท์ด้าน 'เห็นสาวแล้วลืมเพื่อน' เด็ดขาด ไม่เช่นนั้นเขาต้องเดือดร้อนจริงๆ แน่!

ในตอนนี้อง เสียงกระพือปีกพลันดังขึ้นจากบริเวณห่างไกล คีบใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ไม่นานนักเงาร่างสีดำก็ปกคลุมพื้นฟ้าเหนือศีรษะพวกเขา นั่นคือฝูงบินที่มีกริฟฟินเป็นพาหนะนั้นนั่นเอง

หน่วยที่มีจำนวนเท่านี้ มีกริฟฟินเป็นสัตว์พาหนะ แถมยังปรากฏตัวบนน่านฟ้าเมืองพริธได้โดยไม่ทำให้เกิดการแผ่ระวังบนกำแพงเมือง นอกจาก

อัศวินกองพันที่แปดแห่งทัพอัศวินราชของครีกรีก็ไม่มีคำตอบอื่นที่เหมาะสมไปกว่านี้แล้ว แดมฝูงบินกลุ่มนี้ยังแสดงตราสัญลักษณ์ที่แทนถึงฐานะไว้ในที่ที่เห็นชัด...บนเกราะอ่อนของพวกเขาและเหนือเครื่องป้องกันของสัตว์พาหนะต่างก็มีตราสัญลักษณ์รูปปืนและดาบไขว้กันของกองทัพอัศวินราชของครีกรี รวมทั้งสัญลักษณ์กริฟฟินของกองพันที่แปด

"อย่างน้อยเมืองนี้ก็ชื่อพรีธไม่ผิดแน่" ลูเธอร์แห่งหน้ามองหน่วยกริฟฟินที่บินวนเวียนไม่ไปไหนอยู่กลางอากาศเนื่องจากเห็นพวกเขา สุดท้ายสายตาก็จับจ้องไปยังอัศวินผู้เป็นหัวหน้าซึ่งสามารถเห็นชุดคำขลิบริมสีทองใต้เกราะอ่อนได้รำไร "เพย์ซัล เพื่อนเก่าเจอหน้ากันเขามองลงมาจากข้างบนเหมือนเจ้าเรอะ ถ้ายังไม่ลงมาอีก ข้าจะบวกดอกเบียเงินที่เจ้าค้างไว้อีกหนึ่งปี"

"อย่างนะ!"

บนท้องฟ้ามีเสียงร้องโหยหวนเหมือนหมูถูกเชือดตั้งขึ้นทันที หลังอัศวินอนธการผู้เป็นหัวหน้าฝูงบินกระวีระวาดมอบหมายงานให้รองหัวหน้าเสรีกริฟฟินซึ่งชนปีกเจือสีน้ำเงินมันเงาเป็นพิเศษและกระทั้งร่างกายก็แข็งแกร่งกำยำดูตัวใหญ่กว่าพวกเดียวกันก็ถูกร้องยาว แทบจะพุ่งดิ่งลงมาอย่างรวดเร็ว สายลมแรงกล้าปะทะใบหน้า

เส้นผมทุกคนต่างก็ถูกพัดจนปลิวสะบัดยุ่งเหยิง

แม้ราชากริฟฟินจะมาแบบหัวหาญ แต่ยามใกล้จะปะทะผืนแผ่นดินกลับผ่อนความเร็วกะทันหัน เทคนิคการบินลงพื้นอย่างคล่องแคล่วพาให้ผู้คนตาเป็นประกายและคลายความวิตกกังวลว่าสถานการณ์นี้จะทำให้เกิดอุบัติเหตุของผู้ขับขี่พาหนะไปพร้อมกัน

"เฮ้ะ ไม่ลี!"

เพ็งจะก้าวลงจากคริสเตียนโนลด์สัตว์พาหนะและปลดหน้ากากกันลมที่ออกแบบมาเป็นพิเศษสำหรับอัศวินอากาศโดยเฉพาะ อัศวินอนธการขึ้นสูริยาผู้นี้ก็คล้ายจะคิดอะไรบางอย่างออก ใบหน้าหล่อเหลาหลังหน้ากากที่ลี้มชีวิตเพศหญิงทั้งเด็กและแก่ในเมืองพรีธต่างลุ่มหลงพลันอง้าอย่างไม่หวังภาพลักษณ์

ในพริบตา

"ข้าใช้หนี้พินันหมดแล้วเห็นๆ อัศวินอธรรมอย่างเจ้าคงไม่ได้คิดจะทำตัวไร้ยางอายหรอกนะ"

เพ็ชล์หัวหน้ากองพันที่แปดแห่งกองทัพอัศวินราชวงศ์คริสอันยิ่งใหญ่ ทำท่าราวกับเป็นลูกสะใภ้ผู้ถูกลั่นแกล้งรังแกได้เหมือนเปียบ ถ่ายทอดความคับแค้นใจของตัวเองทันที

ในเวลาเดียวกัน ผุ่บิณกริฟินซึ่งลอยคว้างอยู่บนฟ้าเพราะหัวหน้ากองพัน เป็นเหตุก็บินอ้อมผ่านกำแพงเมืองที่พวกลูเธอร์เพิ่งทำการศึกษาวิจัย เรียงแถว เป็นเส้นตรงไปทางประตูเมืองภายใต้การนำของรองหัวหน้าผุ่บิณ

ส่วนลูเธอร์นั้นเห็นได้ชัดว่าไม่คิดจะแก้ไข 'การเปลอพูดผิด' ของตนเอง เขาแค่ยกไหล่ก็ถือว่าปล่อยผ่านไป และพยักเพ็ดให้ฝ่ายแรกมองไปทาง กำแพงเมือง เอ่ยเปลี่ยนหัวข้อสนทนาว่า "นั่นมาได้ไง"

"ปาฏิหาริย์นะ"

ไม่ใช่คำตอบที่เหนือความคาดหมายอะไร แต่สำหรับผู้เป็นสักขีพยานแล้ว ปาฏิหาริย์นี้คล้ายจะนำมาซึ่งความตกตะลึง ด้วยเหตุนี้ทันทีที่ลูเธอร์โพล่ง คำถามออกไปก็บังเอิญไปปลดสลักการพูดมากของเพ็ชล์เข้าพอดี คนคนนี้ เลยพูดจ้อจๆ ไม่หยุดโดยไม่ให้ออกาสใครสอดปาก ทำเอาทุกคนได้แต่ยืนฟัง เขาพาลมน้ำไหลไฟดับอย่างว่าง่าย

การบอกเล่าของเพ็ชล์สรุปคร่าวๆ ได้หนึ่งประโยค วิหารเทพปรภพ และกำแพงเมืองถูกสร้างขึ้นเพียงชั่วข้ามคืน

แต่กระทั่งองค์เทพปรภพพวกลูเธอร์ก็เคยเจอมาแล้ว แถมระหว่าง ลูเธอร์กับเทพปรภพยังมีบุญคุณความแค้นพันพันสืบเนื่องมาแต่ชาติก่อนอีกด้วย 'ปาฏิหาริย์' จีบจ้อยอย่าง 'วิหารเทพสร้างขึ้นเอง' จึงยากจะกระตุ้นให้ความ ตกตะลึงปรากฏนบในหน้า เล่นเอาเพ็ชล์ผู้กำลังพาลมอย่างมีความสุขผิดหวัง หน่อยๆ อย่างห้ามไม่อยู่จนเขาอดถามไม่ได้ว่า "การบรรยายของข้าแย่มาก หรือพวกเจ้าสงสัยว่าข้าไม่เกินจริงกันแน่"

"ไม่ได้มีปัญหาที่เจ้าหรอก" มอทยาธิบดีแรก แล้วเสริมแทนส่วนที่ลูเธอร์

ไม่ยอมเปลืองน้ำลาย "ภารกิจคราวนี้ของเราผ่านเรื่องมหัศจรรย์มามาก เกินไป ตอนที่เลยค่อนข้างด้านชา อีกอย่างข้าต้องขอแสดงความยินดีที่เจ้าข้ามผ่านระดับชั้นด้วย"

เพย์ซัลได้ยินก็คลี่ยิ้ม ทว่ารอยยิ้มกลับระคนด้วยความมกลัดกลุ้มและเลื่อมใสชื่นชม

มอทยาเห็นอาการเช่นนั้นก็ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร ลูเธอร์ผู้ขานบเพย์ซัลไว้ตรงกลางกับเขาก็ยังไม่รู้สาเหตุ ดีที่เพย์ซัลไม่คิดจะอมพะนำ พอมีคนเอ่ยถึง เขาก็พูดตรงๆ แบบอยากระบาย "ขอบใจนะ! แต่ผู้ที่ได้เลื่อนชั้นไม่ได้มีแค่ข้า ด้วยแรงกดดันมหาศาลที่มาตรฐานเฉลี่ยของศัตรู สงครามรวมทั้งพันธมิตรที่เหนือกว่ามนุษย์ ทุกคนต่างก็ปะทุพลังที่สะสมในยามปกปิดออกมารวดเดียวกันทั้งนั้น เรียกได้ว่า...เฮ้อ ข้าถูกเล่นงานเสียอ่วมเลย"

"เพราะเทอร์เซียยังคงหัวเจ้าได้เหมือนเดิม ต่อให้นอกบ้านเที่ยวไปเกี่ยวสาว แต่พอกลับบ้านก็ได้แต่หงอลินะ" ลูเธอร์เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย คาดเดาแบบมีเจตนาร้าย กระทั่งสีหน้าก็แฝงแววชั่วร้ายแบบสะใจในหายนะของคนอื่น

"ไม่ใช่สักหน่อย!" เมื่อเรื่องเกี่ยวพันกับศักดิ์ศรีลูกผู้ชาย คราวนี้เพย์ซัลเลยเถียงเสียงดังลั่น "เจ้าแฟนต่างหาก! เจ้านั้นมันคมในฝัก เข้าวันหนึ่งพอตื่นมาบ๊ีบก็พบว่าเขาโดดไปสามชั้น เลื่อนจากชั้นจันทรตรงไปชั้นเทพแล้ว!"

ฟังออกได้ว่าเมื่อเจอกับการเลื่อนชั้นกะทันหันของสหายร่วมทัพ เพย์ซัลผู้ขาดการเตรียมใจเลยคลั่งเอาเรื่อง

แต่เรื่องที่ทำให้เพย์ซัลคลั่งยิ่งกว่านั้นยังมีต่อ

เนื่องจากหลังฟังเหตุผลของเขาจบ ลูเธอร์กับมอทยาต่างก็มีอาการเหมือนตอนแรกที่ได้อู้รู้การเลื่อนชั้นของเพนไม่มีผิด บนใบหน้าเขียนความเข้าใจไว้เด่นชัดว่า 'ในที่สุดสิ่งที่ควรมากี่มาสักที' กับ 'ข้ารู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเรื่องต้องเป็นแบบนี้' ทำให้ในระหว่างที่ตะลึงเพย์ซัลก็ชี้แจงถามทั้งสองคนแบบควบคุมไม่อยู่ว่า "พะ...พวกเจ้าก็ไม่ประหลาดใจ? หรือระดับความลึกกลับของเรื่องนี้จะต่ำเตี้ยจนเป็นข้าเองที่มีปัญหา?"

"เอ่อ...ก็ไม่ใช่แบบนั้น" มอทยามองลูเธอร์ แต่ท่าทางของคนชี้แจง

บางคนบ่งบอกชัดเจนว่าตัวเขาจับเฉพาะหน้าที่ดูละคร มอทยาเลยได้แต่
เรียบเรียงคำเป็นฝ่ายอธิบาย "เจ้าเคยสังเกตต่างหูของเฟรนด์เปลา่ ต่างหู
นั้นมีผลในการยกระดับมันพลัง ความสามารถแท้จริงของเฟรนด์เปลา่
ริมขอบข้ามไปชั้นเทพตั้งนานแล้ว ข้า แม่ทัพใหญ่ แล้วก็ดีโอรู้กันทั้งนั้น..."
เขามองลูเธอร์อีกครั้งแล้วกล่าวต่อว่า "ลูเธอร์น่าจะมีวิธีประเมินของเขา ส่วน
ยังมีคนอื่นรู้อีกหรือไม่ ข้าไม่รู้แล้ว"

"หน้ายิ้มตายด้านนั้นข้าเห็นที่ไรก็รู้สึกว่ามีผิดปกติทุกทีนั่นแหละ"
ครั้นเหลือบไปเห็นว่าเพ็ชล์หันสายตามา ในที่สุดลูเธอร์ก็เอ่ยสองประโยค
แบบจะพูดหรือไม่พูดก็ไม่ต่าง "อย่าว่าแต่เข้าชั้นเทพเลย ถึงวันหนึ่งเจ้า
จะมาบอกข้าว่าเจ้านั้นฝึกพลังเวทควบคู่กับอาวุธข้าก็ไม่แปลกใจเลยสักนิด"

อันที่จริงแล้วคำตอบของทั้งสองคนตอบกลับได้ไม่ง่ายเลย เพ็ชล์มอง
คนนั้นที่คนนี่ แล้วก็ตัดสินใจตอบสหายร่วมทัพด้วยคำสองพยางค์ที่กว้างที่สุด
"งั้นเหวอ"

การพูดคุยระหว่างเพื่อนเก่าที่ห่างกันไปนานพลันตกสู่ความเงียบ
อันชวนอึดอัด

ตอนนี้เอง ในที่สุดเพ็ชล์ก็ว่างมาสนใจคนอื่นนอกเหนือจากลูเธอร์กับ
มอทยา คนแรกที่เขามองไปย่อมต้องเป็นคนคุ้นเคย...แต่ดีกับฟาวแลน หลัง
หักท่าย่างๆ สายตาเขาก็เบือนไปยังร่างคนอื่นต่อ...ซิลลาโก้ วิเวียน วินมัวร์
และ...ทันใดนั้นลมหายใจเขาก็สะดุด!

หญิงสาวคนนี้...หากบรรยายแบบดาดๆ ทั่วไปก็คือ 'งดงามตึงภาพวาด!'

ต่อให้เป็นผู้เจนจัดในสนามรักอย่างเพ็ชล์ที่หลายปีมานี้โลดแล่นอยู่
ท่ามกลางสวามมากมาย ทันทีที่เห็นนางพญาก็ไม่อาจไม่หลงใหลชื่นชมไป
กับความงามหยาดเอี่ยมและเกียจคร้านอันเป็นเอกลักษณ์ ทว่าก็สมกับที่เป็น
ผู้พิชิตทุกสมรภูมิ...แม้ว่าหลังจากนั้นมักจะถูกแฟนสาวตัวจริงจับไป 'ศึกษา'
สกลต่อสู้ใหม่ก็ตาม...เพ็ชล์ไม่ได้ตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรูทันทีทันใดเหมือน
แต่ดี และก็ไม่ได้เลือกหลบเลี่ยงเหมือนคนที่คุ้นเคยกับนางพญาอย่างลูเธอร์
แต่กล่าวด้วยน้ำเสียงที่มักใช้หักท่ายสวามเป็นนิจ

"คุณสุภาพสตรีผู้เลอโฉมท่านนี้ ไม่ทราบว่ามีพี่ชายน้องชายผู้ใดเดินทางมาเยี่ยมเยียนเมืองชายแดนแห่งนี้หรือไม่"

เพย์ซิลโพล่งคำถามซึ่งคนทั่วไปฟังแล้วเฉยๆ แต่พวกลูเธอร์ได้ยินแล้วกลับเป็นคำถามที่ฟังดูไม่ค่อยชอบมาพากลออกมาแบบไม่มีลางบอกเหตุล่วงหน้า

"คิกๆ ความของน้องชายตัวน้อยน่าสนใจจัง" นางพญาป้อนปากหัวเราะเสียงเบา ดวงตาหวานซึ่งแฝงด้วยแววยั่วชวน "ไว้ว่างๆ มาหาพี่สาวสิ พี่สาวจะรักใคร่ทะนุถนอมเจ้าอย่างดีเลยล่ะ!"

ท่าทางคุณท่านปีศาจทรงเกียรติจะเจอบางสิ่งใหม่แล้ว แต่ผู้ที่ถูกมองเป็นของเล่นกลับยังคงไม่เข้าใจสถานการณ์ ทำให้ระหว่างที่เจ้าตัวโมโหเป็นพื้นเป็นไฟ แทตตี้ก็รู้สึกสงสารเห็นใจอยู่นิดหน่อย

ส่วนคนอื่นนั้นไม่ได้มีอาการผ่นคลายเอ้อระเหยเหมือนสองคนนี้ ความคิดของพวกเขาจมอยู่ที่ประโยคคำถามเมื่อครู่นี้ของเพย์ซิล บุคคลปริศนาผู้ทำให้คนที่เจอกันเป็นครั้งแรกเข้าใจผิดว่าอาจมีความเกี่ยวข้องทางสายเลือดกับนางพญาได้ ในความทรงจำของพวกเขา นอกจากผู้อาวุโสซึ่งเล่นสนุกจนคนตายข้างกายเทพปรภพคนนั้นยังจะมีใครมีคุณสมบัติเป็นตัวเลือกแรกอีกหรือ

ทันใดนั้น นอกจากเพย์ซิลผู้ไม่รู้บุญคุณความแค้นระหว่างลูเธอร์กับไตซิส สายตาที่คนอื่นมองไปทางฝ่ายแรกล้วนแฝงความหมายที่ต่างไปจากปกติไม่มากนักน้อย

"วะ...ไว้ว้ เขาคงไม่ได้มาจริงๆ หรอกนะ" ในใจลูเธอร์อัดแน่นด้วยความหวั่นวิตก พลันเกิดอารมณ์อยากหมนตัวหนีขึ้นมาอย่างแรงกล้า

"วิหารเทพปรภพอยู่ที่นี้ ครูฝึกจะมารักษาการณ์ก็ไม่แปลกนี่"

คำแย้งอันสมเหตุสมผลไม่ดูสถานการณ์เลือกถอยเข้าหูลูเธอร์ในเวลาในการเล่นเอาคุณท่านปีศาจสงครามอดกลิ้งดาจ้องต้นกำเนิดเสียงไม่ได้ แล้วคำรามโดยมองข้ามความเจ็บปวดที่เคยถูกฆ่าเชือดด้วยเกลือไปว่า

"พูดบ้าๆ! สมเหตุสมผลหรือไม่นั่นเป็นเรื่องหนึ่ง ถึงตายหรือไม่ก็เป็น

อีกเรื่อง! อย่ามาพูดปดเป็นเรื่องเดียวกันเอาเองได้ม้ย!"

แต่การเอ่ยออกจากปากนั้นอันตรายเกินไป ลูเธอร์จึงไม่กล้าร้องต่อเสียงดังแบบเปิดเผย เลือกใช้การส่งกระแสดิจิตค่าให้ฟาวแลนฟังโดยเฉพาะ

ฝ่ายหลังกลับไม่ใส่ใจ พูดตรงๆ ก็คือคนคนนี้ไม่เห็นไฟโทสะของลูเธอร์ อยู่ในสายตาโดยสิ้นเชิง

"เอาไว้เดี๋ยวค่อยรำลึกความหลังกันแล้วกัน" เขาเอ่ย จากนั้นก็เตือนเหมือนไม่คิดจะยื่นมืออยู่ตรงกำแพงเมืองอีกต่อไปว่า "ตามลำดับแล้วพวกเราควรกลับไปรายงานตัวที่พัศควินก่อน อีกอย่างเมื่อกี้นี่เพย์ซัลพูดถึงสงครามไม่ใช่รีไร้ง ชั่วว่ามอทยาภัยกับแทตตี้เป็นห่วงเรื่องนี้ที่สุด สำคัญมากที่ต้องทำความเข้าใจก่อน"

นี่เป็นคำพูดที่จริงเป็นอย่างยิ่ง เล่นเอาแทตตี้พยักหน้ารัวๆ ฟาวแลนเคยรับปากเอาไว้ว่าถ้าจำเป็นจะมอบหลอดด้ายให้เขาเคลื่อนย้ายไปยังเมืองหลวงซูเบิร์ดเพื่อเข้าเฝ้าองค์จักรพรรดิ

ด้วยเหตุนี้ เขาผู้กลัวว่าคำพูดของฟาวแลนจะยังมีพลังไม่พอเลยรีบเสริมว่า "ใช่แล้ว รีบเข้าเมืองเป็นเรื่องสำคัญ อย่าลืมนิวายังมีนครอให้เจ้าจัดเตรียมที่พักให้อยู่ อีกอย่างระหว่างการเดินทางเจ้าก็ส่งตัวช่วยไปยังกองทัพพัศควินไม่น้อย ต้องไปยืนยันหน่อยว่าพวกเขามาถึงหรือยัง จริงไหม"

ไม่จำเป็นต้องให้อีกฝ่ายเอ่ยปาก อย่างลูเธอร์มีหรือจะไม่ว่าจะรู้ว่าควรทำอะไรต่อไป

เมื่อมองคูวิหารเทพสี่เหลี่ยมรศบทยอดบันไดสูงตระหง่านจากการก่ออิฐเป็นชั้นๆ โดยยึดตามรูปแบบดั้งเดิม คล้ายจะโอบล้อมเมืองพรีอธทั้งเมืองไว้ตรงกลาง ลูเธอร์ก็ทอดถอนใจให้กับวิหารเทพปรภพซึ่งไม่ได้เพิ่งรู้จัก แต่ชาตินี้กลับเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นกับตาในโลกความจริง บรรายากาศเก่าแก่น่าเกรงขามซึ่งจุใจเข้ามายังคงชวนให้ประหลาดประหลาด

วิหารเทพปรภพประกอบด้วยวิหารหลักซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ตรงกลาง และวิหารรองซึ่งโอบล้อมอยู่ด้านข้างประหนึ่งเป็นองครักษ์

เมื่อมองจากไกลๆ รูปร่างหน้าตาของวิหารรองจะเป็นทรงสี่เหลี่ยม

ลูกบาศก์ ด้านที่ขีดอยู่ด้านในใช้หินอเวจีเขียวหนาหนักก่อเป็นกำแพงสูง ด้านที่ขีดระเบียงทางเดินมีเสาทรงกลม กะด้วยสายตาสูงประมาณห้าเมตร ขนาดพอให้สามคนโอบ เสาแต่ละต้นตั้งห่างเป็นระยะเท่าๆ กัน ค้ำหลังคาวิหารกับพื้นไว้อย่างมั่นคง

หากเข้าไปมองใกล้ๆ ก็พบว่าเสาทรงกลม หลังคาวิหาร และพื้นตรงกันกับในความทรงจำชาติก่อนของลูเธอร์อย่างแนบเนียน ความงดงามราวกับผลงานจากสวรรค์พาให้อดสงสัยไม่ได้ว่าตัวสิ่งก่อสร้างนี้สลักขึ้นจากภูเขาหินอเวจีเขียว

มิน่าเพ็ชล์ถึงเรียกมันว่าเป็นปาฏิหาริย์

แม้ไม่มีความเร็วอันน่าตกใจที่สร้างเสร็จในคืนเดียวช่วยเสริม แต่แค่วิหารหลัก วิหารรอง ทูกระเบียงทางเดิน บันไดและเสาหินซึ่งสร้างด้วยทักษะความสามารถแบบเดียวกับตัวสิ่งปลูกสร้างก็ไม่ใช่ว่าช่างชาวมนุษย์จะรังสรรค์ออกมาได้

งานวิศวกรรมอันโอ้อ่างยิ่งใหญ่ที่ไม่อนุญาตให้ผิดพลาดแม้เพียงนิดเช่นนี้ไม่ว่าช่างคนใดจะมารับช่วงต่อก็ล้วนเป็นการทรมานทางจิตใจอย่างแสนสาหัส เพียงแค่ใจลอย ความผิดพลาดย่อมบังเกิด หากคิดจะชดเชยอย่างไม่ถอดใจก็เป็นไปได้มากกว่าจะนำมาซึ่งจรรยาบรรณที่ทำให้เกิดโศกนาฏกรรมแห่งความเสียหายขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ผลลัพธ์สุดท้ายก็คงจะหนีไม่พ้นอาการจิตใจอ่อนล้า...เมื่อรู้สึกว่าคุณใจลอยไปไกลเกินไปแล้ว ลูเธอร์ก็รีบดึงความสนใจกลับมาทันที และพบว่าตนเองได้เดินตามทุกคนเข้ามาในเมืองโดยไม่รู้ตัวเรียบร้อยแล้ว แน่หนอนว่าพลาดโอกาสเห็นวิหารหลักของวิหารเทพปรภพกับการลองเมียงมองดูว่าประตูห้องโถงของวิหารสี่ห้องอร่ามบานนั้นเหมือนกับในความทรงจำหรือไม่

แต่โอกาสยังมี

ด้วยเพราะมีตัวเปรียบเทียบ ดังนั้นเมื่อเทียบกับวิหารเทพปรภพที่เห็นบนเกาะแห่งเทพอเวจีในตอนแรก หากจะบอกว่านี่เป็นศูนย์กลางความศรัทธาอันเคร่งขรึมจริงจัง ลูเธอร์ก็บอกว่าเป็นเหมือนตำหนักพักผ่อนช่วงวันหยุดยังจะเหมาะ

เสียกว่า...ที่จริงใจของลูเธอร์ชอบรูปแบบบริหารเทพที่เทพปรภพสร้างขึ้นในเมือง
พร็อดมากกว่า

สาเหตุเนื่องจากเขาคุ่นเคยกับรูปแบบนี้ ถึงในความเคยคุ้นจะสอดแทรก
บุญคุณความแค้นมากมาย แต่ยิ่งเก็บไว้ในใจเป็นเวลานาน ยามเมื่อหวนนึกถึง
ความปลงตกอันซบซ้อนก็ยิ่งเข้มข้น

น่าเสียดายที่ช่วงเวลาที่ลูเธอร์หมกมุ่นอยู่กับอารมณ์ความรู้สึกของตัวเอง
นั้นเกิดขึ้นได้ไม่นาน เมืองพร็อดต่างไปจากในความทรงจำลิบลิบ สองข้างถนน
สายหลักยามนี้ไม่เห็นความเจริญเฟื่องฟูมีชีวิตชีวาของพ่อค้าขายยีนชักชวน
ลูกค้าอย่างกระตือรือร้น เพราะชาวของในร้านรวงส่วนใหญ่ถูกกองทัพเกณฑ์
ไปใช้และเข้าสู่ระบบปกครองโดยทหารอย่างสมบูรณ์

เวลานี้เองพวกเขาถึงนึกขึ้นได้ว่าจักรวรรดิวิลเลนได้ถูกลากเข้าสู่วังวน
สงครามแล้ว เพียงแค่กำแพงเมืองได้จำกัดบรรยากาศของสงครามให้อยู่แต่
ในเมืองอย่างแน่นหนา ยามอยู่นอกเมืองนอกจากพบว่าทหารอารักขาที่
ลาดตระเวนบนกำแพงเมืองมีจำนวนมากกว่าปกติหลายกอง กระแสผู้คน
เข้าออกประตูเมืองลดลงฮวบฮาบ การตรวจสอบของทหารอารักขาประตูเมือง
เข้มงวดมากขึ้น ทุกหนแห่งปรากฏความเคร่งขรึมและระมัดระวังต่างไปจาก
ปกติแล้ว ก็นึกเชื่อมโยงไปว่าทั้งหมดนี้คือผลกระทบทางอ้อมจากสงคราม
ไม่ได้เลย

ตามธรรมเนียม ยามจักรวรรดิวิลเลนเผชิญกับสงคราม เมืองที่ประสบภัย
เป็นเมืองแรกย่อมต้องเป็นเมืองชายแดน โดยเฉพาะเมืองพร็อดซึ่งมีคุณค่า
ทางยุทธศาสตร์สูงสุด และผู้รุกรานสามารถใช้เป็นฐานที่มั่นสนับสนุนหลัง
การรุกรานได้ จึงไม่แค่นั้นจะต้องเป็นสถานที่ที่กำแพงเมืองถูกทดสอบด้วย
ไฟสงครามก่อนแน่นอน

เช่นนั้นแล้ว...ภาพที่พวกลูเธอร์ซึ่งหวนกลับมาแดนมนุษย์เห็นตั้งแต่
ครั้งแรกควรจะเป็นภาพวิวกำแพงเมืองที่เป็นหลุมเป็นบ่อ รอยเลือดสาครกระเซ็น
ไปทั่ว เศษเนื้อที่ทำความสะอาดไม่หมด และอาวุธที่ถูกทอดทิ้งในสนามรบไม่อาจ
เก็บกลับมาใช้ได้ถึงจะถูก

เพราะฉะนั้นสภาพเมืองพริอธเช่นที่เห็นนี้ เทียบกับเหตุผลอย่าง 'สงคราม' แล้ว ลึบกว่ามีคนใหญ่คนโตผู้มีความสำคัญยิ่งกำลังจะมาถึงเมืองพริอธ เมืองจึงถูกจัดเข้าไปในเขตปกครองโดยทหารชั่วคราวยังจะฟังขึ้นกว่า ด้วยเหตุนี้ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการหาคนที่รู้เรื่องมาคลี่คลายความข้องใจ จึงเป็นวิธีที่ง่ายที่สุด

ดังนั้นเพย์ซัลจึงถูกตั้งไว้ตรงประตูเมืองอีกครั้ง ได้แต่ต้องนำทุกคนขึ้นไปบนกำแพงเมืองก่อน เขาขึ้นไปอีกฝั่งซึ่งอยู่ไกลออกไป เอ่ยว่า "มองเห็นฝั่งเทือกเขาโคเลนมั้ย นั่นถึงจะเป็นสนามรบหลัก ท้าปีศาจที่คุมเชิงกับพวกเรา ประจำการอยู่ริมทะเลทรายซึ่งต้องข้ามเทือกเขาไป"

"ประจำการที่ทะเลทราย? กองทัพซึ่งใช้ปีศาจเพลิงเป็นกำลังหลัก?" ลูเธอร์พยายามทอดตามองไปไกลๆ นำเสียดายที่เทือกเขาโคเลนซึ่งสูงตระหง่านขวางทัศนวิสัยส่วนใหญ่เอาไว้ ขอบเขตที่มองเห็นจึงค่อนข้างจำกัด แน่หนอนว่านี่ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการวิเคราะห์ของลูเธอร์ "แต่แบบนี้ไม่ถูกต้องทำไมถึงกำหนดสนามรบหลักไว้ห่างไกลขนาดนั้นล่ะ เป้าหมายของพวกนั้นไม่ใช่การบุกยึดเมืองพริอธเป็นฐานที่มั่นสนับสนุนทางทหารหรอกหรือ"

"ข้ากลับรู้สึกว่าเป็นความดีความชอบของอาจารย์ผู้มีพระคุณ" ฟาวแลนเอ่ยแทรก เขาไม่ได้ใช้ความคิดไปกับสนามรบหลัก แต่กลับฟังความสนใจไปที่วิหารเทพปรภพที่เหมือนจะกลายเป็นสิ่งปลูกสร้างที่สูงที่สุดในเมืองพริอธ เห็นได้ว่าสิ่งที่เขาอยากทำมากที่สุดตอนนี้ไม่ใช่การส่งมอบภารกิจ แต่เป็นการไปวิ่งรอกวิหารเทพปรภพสักกรอบมากกว่า

"ข้าชักรู้สึกเห็นใจแม่ทัพใหญ่หน่อยๆ แล้วสิ" มอทยาแสดงความเห็นแบบอ้อมๆ

"นั่นนะสิ" ลูเธอร์หันหน้ามาเอออ "แต่คำพูดของฟาวแลนก็มีเหตุผลเทพบรรพกาล โดยเฉพาะเทพปรภพบรรพกาลซึ่งเคยได้รับความเลื่อมใสศรัทธาล้นหลามดุจเกลียวคลื่น มีพลังชมขวัญไม่ธรรมดาเลยจริงๆ ถึงข้าจะไม่เข้าใจว่าองค์เทพปรภพตั้งใจมานั่งบัญชาการที่เมืองพริอธด้วยตัวของตัวเองนั้นมีความหมายอะไรก็ตาม"

"ข้าช่วยไปตามให้เจ้าได้" ในที่สุดความสามารถในการรับเสียงของหู
ฟาวแลนก็ฟื้นกลับมาเป็นปกติแล้ว เขารีบเอ่ยอาสาทันที จากนั้นก็ทำเรื่อง
ทำให้เพ็ชร์ซัลและทหารอารักขากำแพงเมืองที่อยู่ใกล้ๆ เกือบจะขากรรไกร
หลุด ปากอ้าค้างหุบไม่ลง...ฟาวแลนแยกตัวเองออกเป็นสองร่าง ร่างซึ่งไม่ใช่
จิตหลักเปลี่ยนจากความว่างเปล่าเป็นตัวตนที่มีอยู่จริงท่ามกลางสายตาทูทุกคน
นี่ก็คือความสามารถอันเป็นเครื่องหมายการค้าของเจ้าวรมณะ...ร่างแยก
มายา

ในเมื่อมีเหตุผลอันชอบธรรม จินตนาการได้เลยว่าฟาวแลนไม่มีทาง
เลือกให้จิตหลักอยู่ที่ไหนแน่นอน เขาทิ้งร่างแยกไว้บนกำแพงเมือง ส่วนตัวเอง
ก็ก้าวร่อมยุวรมณะ ม้าบินโคจรกระตุกที่อัญเชิญออกมา แล้วบินตรงไปยัง
วิหารเทพปรภพอย่างสง่าผ่าเผย

การกระทำเช่นนี้ขัดกับรูปแบบการทำตัวไม่ให้เป็นจุดเด่นมาโดยตลอด
เพื่อปิดบังอาชีพผู้เสพความตายของฟาวแลนอย่างมาก แต่เทียบกับฉากของขวัญ
ที่คนตัวเป็นๆ กลายเป็นสองคนขึ้นมาเฉยๆ เห็นชัดว่าการปรากฏตัวของผีดิบ
ไม่อาจส่งผลกระทบต่อเส้นประสาทที่หนาขึ้นทุกวันของเพ็ชร์ซัลกับเหล่าทหาร
อารักขากำแพงเมืองได้

เหตุผลก็ไม่ใช่อะไรอื่น ในสงครามการรุกรานของเผ่าปีศาจนี้ ผู้ที่ถึง
จะมีอาชีพสายความมืดแต่ยังคิดว่าตนคือส่วนหนึ่งของแดนมนุษย์ เช่น
นักเวทสายมืด ผู้ใช้คำสาปวิญญูณ ผู้เสพความตาย หรือนักรบผู้ฝึกฝน
มานพลังธาตุความมืดซึ่งขัดกับหลักทั่วไป ก็มีจำนวนไม่น้อยละทิ้งชีวิตเลื่อนลอย
ที่ต้องอำพรางปะปนอยู่ในหมู่มนุษย์ รวมตัวมุ่งตรงไปยังสนามรบใหญ่ต่างๆ
และเข้าร่วมสงครามครั้งใหญ่ระหว่างเทพกับปีศาจที่มาเปิดศึกในแดนมนุษย์
ด้วยตนเอง

แน่นอนว่าถึงทหารและประชาชนเมืองฟรีธจะพบเห็นผีดิบกันจนซาชิน
คิดดูแล้ว นอกเสียจากว่าผีดิบเหล่านั้นจะหน้าตาน่าตกใจเกินไปจริงๆ การ
จะทำให้เหล่าผู้ตั้งรกรากอยู่ในสนามรบอย่างเมืองฟรีธซึ่งประสพไฟสงคราม
ถึงที่สุดมาเป็นเวลานานตกใจก็ไม่ได้ยากอย่างธรรมดาๆ เลย

นับประสาอะไรกับโครงกระดูกม้าบินได้

"มะ...มะ...เมื่อก็คือ..." เฟย์ซัลผู้ใช้มือข้างหนึ่งออกแรงดันขากรรไกร กลับเข้าที่ใช่มือที่ว่างชี้ไปทางแผ่นหลังฟาวแลนผู้อยู่ไกลออกไปพลาถาม อย่างติดอ่าง "ฟาวแลน? ข้าไม่ได้ดูผิดใช่ไหม! แพทย์หลวงของพวกเราคือ ผู้เสพความตาย!"

คราวนี้ กระทั่งมอหย่ากับแทตตี้ผู้เคยอยู่ในกองทัพอัศวินราของครักษ์ มาระยะหนึ่งก็มองเขาด้วยสายตาชอบกล ราวกับกำลังถามเฟย์ซัลโดยไร้เสียง ว่าเพราะไม่เกี่ยวกับผู้หญิง การตอบสนองของเขาเลยที่อลังไชรีเปล่า ถึงอย่างไรเรื่องที่ฟาวแลนเป็นผู้เสพความตายก็สืบได้งายยิ่งกว่าความลับที่เพน แอบปกปิดพลังแท้จริงไว้เสียอีก

แทตตี้ลอบคิดในใจว่าช่วงที่เขายู่ในกองทัพอัศวินราของครักษ์ ต่อให้เป็นเบาะแสที่ได้มาจากการฟังข่าวซุบซิบก็พอให้เขาเกิดความสงสัยในเรื่องนี้แล้ว

กลับมาที่เฟย์ซัล เมื่อเจอกับการสอบถามโดยไร้เสียงของลูเธอร์ มอหย่า และแทตตี้ แถมด้วยใบหน้าคล้ายจะยิ้มของร่างแยกฟาวแลน เขาก็ยกมือยอม แพ้มันเสียเลย

"...ถือซะว่าข้าผิดเอง โอเคแล้วสินะ"

"เดิมทีก็เป็นความผิดเจ้าอยู่แล้ว!" คุณท่านลูเธอร์สองมือกอดอกพลาถ ยึดอกรูปแบบเต็มปากเต็มคำ หลังจากนั้นเขาก็เจอกับการแก้แค้นของเฟย์ซัล... สุริยอัศวินอนธการที่เพิ่งเลื่อนชั้นหมาดๆ ทำท่าทางให้ทุกคนตั้งสายตาดูกลับมา ในเมืองและมองลงไปด้านล่าง ที่แท้ด้านหลังทหารอารักขาเมือง กองทัพ อัศวินราของครักษ์ได้ส่งกำลังส่วนหนึ่งมาประจำการที่ประตูเมืองเพื่อเตรียมพร้อม ในยามจำเป็นแล้ว

เฟย์ซัลต้องการให้พวกเขาดูเหล่าอัศวินราของครักษ์

บริเวณนั้นส่วนใหญ่ถูกยึดครองด้วยสีลันสองสี โดยแบ่งเป็นสีแดงที่แทน ถึงอัศวินชั้นดารา กับสีม่วงซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอัศวินชั้นจันทราร ส่วนอัศวิน ชั้นเวหาซึ่งสวมชุดขลิบวิมสีส้มและเมื่อก่อนมีจำนวนมากที่สุดในกองทัพอัศวิน

ยามนี้ต่อให้เบิกตากว้างกว่านี้ก็หาไม่เจอแม้แต่คนเดียว! นี่ทำให้ลูเธอร์มอทยา และแทตตี้ผู้รู้ดีว่าการเลื่อนชั้นของอาชีพสายนักรบนั้นไม่ง่าย ต่างก็ตกใจอย่างแรง

เห็นได้ชัดว่าเหล่าอัศวินราชของคริกซ์ผู้ถูกดึงจากที่มั่นของกองทัพอัศวินย้ายมาประจำการที่ประตูเมือง คือกำลังหลักที่ทุกวันนี้กองทัพอัศวินราชของคริกซ์พึ่งพิง

ถึงพลังต่อสู้ส่วนบุคคลของอาชีพอัศวินจะสำคัญ แต่กลับไม่ใช่มาตรฐานที่ขาดในการจำแนกอัศวินว่าเป็นนักรบชั้นยอดหรือไม่ เมื่อเทียบกันแล้วระดับความดีแย่งของการเข้ากันระหว่างอัศวินกับสัตว์พาหนะ และความร่วมมือกับอัศวินคนอื่นยังจะแสดงความแข็งแกร่งอ่อนแอของอัศวินคนหนึ่งได้ดีกว่า ด้วยเหตุผลเดียวกัน สถานการณ์ที่แสดงความสามารถของอัศวินได้อย่างแท้จริงก็ควรจะเป็นสนามรบใดก็ตามที่ต้องการการบุกโจมตี

"ฮ่าๆ ยิ่งใหญ่อลังการละสิ!"

เสียงหัวเราะสดใสร่าเริงบ่งบอกอารมณ์ของเฟย์ซัลออกมาแบบเต็มที่... หากว่าหลังจากนั้นจะไม่มีกริชกอดอยู่ตรงลำคอ รวมทั้งการถลึงจ้องของนัยน์ตาสีทองฟ้าคู่หนึ่งที่กำลังย้ายอยากเปลี่ยนสายตาเป็นอาวุธคมกริบ ทิ่มแทงเขาจนพรุณ... 'การแก้แค้น' นี้ก็จะยิ่งสมบูรณ์แบบ

กลายเป็นว่าเขาต้องรบกวนให้ลูเธอร์กับมอทยาลากลูกน้องไป ถึงจะถูกช่วยออกมาได้โดยสวัสดิภาพ หลังผ่านละครสลับนกาทเล็กๆ เฟย์ซัลผู้ในใจยังไม่หายพวกก็ไม่ให้หาเรื่องใส่ตัวอีก ด้านหนึ่งเขาแอบเดาฐานะของพวกซิลลาไก้อีกด้านหนึ่งก็พาทุกคนไปยังกองประจำการทัพอัศวิน

ตลอดทางเจียบกริบได้รับทสนทนา

ในยามสงคราม กองทัพอัศวินราชของคริกซ์ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายบริหารหรือฝ่ายฝึกฝนกองทัพ ทุกฝ่ายล้วนเผยให้เห็นความยุ่งวุ่นวายและตึงเครียดโดยไม่แบ่งแยกว่าเป็นห้องทำงาน สนามฝึกหรือสถานที่ประกอบกิจกรรมอื่น ๆ รวมทั้งความตื่นเต็นของทหารเก่าที่ถูกสะกดไว้ด้วย

คนเหล่านี้แทบจะอุทิศช่วงเวลาสูงสุดในชีวิตให้กับภารกิจรักษาชายแดน วันแล้ววันเล่า จะว่าป่วยก็ดี หรือเสเพลก็ดีช่าง พวกเขาเคยชินกับการใช้ชีวิตเหน็ดเหนื่อยมறுตตลอดเวลานบนสนามรบ มีเพียงอันตรายและการปลุกเร้าถึงขีดสุดจึงจะคลายความเปลี่ยวเหงาที่สะสมในยามสงบสุขของพวกเขาได้ ทำให้พวกเขาารู้สึกถึงการคงอยู่ของตัวเอง และตระหนักได้ว่าตนเอง...ยังคงมีชีวิตอยู่แน่นอนว่ายังมีคนอีกประเภทที่สามารถบ่มเพาะบรรยากาศเช่นนี้ออกมาได้ตลอดเวลา

พวกเขาไม่จำเป็นต้องอุทิศทั้งชีวิตของตนเองบนสนามรบ แต่สนามรบที่พวกเขาเคยผ่านไม่มีทางน้อยกว่าทหารเก่าเหล่านั้นแน่นอน อีกทั้งประสบการณ์ของพวกเขายังอันตรายกว่าด้วยซ้ำ

ตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดก็คือเหล่าหัวหน้ากองพันของกองทัพอัศวินราชวงศ์ครีกร์ เกรย์สันหัวหน้ากองพันที่หกผู้อารมณ์ร้อนก็เป็นเช่นนี้ โนเนทหัวหน้ากองพันที่เก้าผู้มีนิสัยสุขุมเยือกเย็นก็มีแนวโน้มเช่นกัน กระทั่งชาวเคียวกับเทอริเซียหัวหน้ากองพันหญิงที่มีแค่สองคนในกองทัพ และแยกกันคุมกองพันที่สามและกองพันที่ห้า บรรยากาศที่พวกเขาแผ่ออกมายามอยู่ในสนามรบกับยามปกติก็แตกต่างกันลิบลับจนชวนให้ตกใจ

หากจะเอ่ยถึงผู้ที่ไม่ได้รับผลกระทบจากสภาพแวดล้อมในสนามรบที่สุดท่ามกลางหัวหน้ากองพันทั้งเก้าในกองทัพอัศวินราชวงศ์ครีกร์ก็คงจะเป็นมอทยา ส่วนผู้ที่แสดงเอกลักษณ์นี้ออกมาให้เห็นชัดที่สุดก็คือหัวหน้ากองพันทั้งสองที่เพิ่งจะเสร็จสิ้นการหารือในห้องทำงานของแม่ทัพใหญ่และขณะจะจากไปก็เจอกับพวกลูเธอร์ตรงประตูพอดี...เฟนหัวหน้ากองพันที่สองและดีโอหัวหน้ากองพันที่สี่

คนหนึ่งอดทนอดกลั้นเก็บงำไม่แสดงออก คนหนึ่งฉายประกายความสามารถออกมาหมดสิ้น การแสดงออกของพวกเขาก็เป็นเช่นเดียวกับธาตุผ่านพลังพวกเขา นั่นคือคู่ตรงข้ามเด่นชัดอย่างน้ำและไฟ การเจอหน้ากันโดยปราศจากกลางบอกเหตุผล่งหน้าเช่นนี้ ว่ากันแค่บรรยากาศ พวกลูเธอร์ก็ตกเป็นรองแล้ว

24 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 11

"จู่ๆ พอเจอหน้าก็แสดงอำนาจข่มขวัญกันเลยรี" คนบางคนคิดจะ กู้หน้าที่ถูกกดดันจากด้านอื่นตามสัญญาตามณ ทว่าช่างบังเอิญนักที่เขากวาดตา ไปเห็นเครื่องแบบอัศวินของเฟนกับดีโอเข้าพอดี...ชลิมริมสีทองบนชุดขาวอัน เจิดจ้าวิบวับทำให้เขาตาพร่าจนต้องหรีดวงตาสีเงินลงแบบห้ามไม่อยู่

เขาพลันรู้สึกขึ้นมาว่าบางที่ไม่เปลี่ยนกลับเป็นเครื่องแบบอัศวินอาจจะ ดีกว่า

หากตัดสินใจจากสถานการณ์ปัจจุบันที่ขึ้นจันทรกาลย้ายจะถูกลดชั้นไปอยู่ ระดับรองหัวหน้า ลูเธอร์ก็ไม่รู้สึกเลยว่าการใส่เครื่องแบบชลิมริมสีม่วงแล้วคูตี นำเสียดายที่มันพลังของเขาไม่ก้าวหน้าจริงๆ ถึงเขาจะเปลี่ยนพลังเทพอเวจี หรือพลังปีศาจมาเสริมเข้าไป แต่ถึงน้ำที่บ่งบอกปริมาณ 'มันพลัง' ใหญ่ตั้ง ขนาดนี้ ต่อให้เพิ่มถึงระดับสูงสุดก็ได้แค่ขั้นสูงสุดของชั้นจันทรเท่านั้น

นี่เป็นครั้งแรกตั้งแต่เกิดมาที่ลูเธอร์บังเกิดความคิดว่าควรจะเปลี่ยน ระบบการสอบวัดระดับชั้นของอัศวิน ไม่ควรใช้ระดับมันพลังเป็นมาตรฐาน ตัดสินใจด้วยอีกต่อไป

"มาออกันอยู่ตรงหน้าประตูทำไม กลับมาแล้วก็ใส่หัวเข้ามาสิ!"

เสียงดังสนั่นชวนให้อยากยกมือขึ้นอุดหูหลังดึงออกมาจากห้องทำงาน เห็นชัดว่าจิตใจของผู้เอ๋ยได้รับผลกระทบจากสงคราม จึงปรากฏคำศัพท์แสดง อารมณ์ที่ไม่ค่อยมีอารยธรรมเท่าไรอยู่ในคำพูดเขา

เสียงนั้นมีอำนาจทำลายล้างอันน่าตกใจ! ซิลลาโก้ วิเวียน วินมัวร์ แต่ละคนต่างก็โตนเข้าจังๆ อย่างไม่ยกเว้น และตอบสนองด้วยการเลือก ปิดหูป้องกันการโจมตีของคลื่นเสียงโดยพร้อมเพรียงกัน กลับเป็นปีศาจสาว บางตนที่มีอำนาจต่อกรกับเสียงดังสนั่นของคาลมัน เธอหัวเราะคิกคักพลาง ยुरยาตรผ่านกลางระหว่างเฟนกับดีโอไปอย่างรวดเร็ว ความคล่องแคล่ว ปราดเปรียวดั่งผีเสื้อทำให้ในดวงตาของอัศวินที่เลื่อนขึ้นชั้นเทพมาหมาดๆ สองคนมีสีหน้าตกตะลึงอย่างยากจะปิดบัง

ทว่าเรื่องตลกชวนหัวกว่านั้นกลับเป็นวิธีทักทายของสตรีผู้ที่เพิ่งจะ เข้าไปในห้องแม่ทัพใหญ่คนนั้น เธอเปิดฉากเอื้อนเอ่ยดังนี้

"โ๊ะโ๊ะโ๊ะ ไม่ได้เจตตั้งนาน เจ้าไว้เคราะห์เป็นหนี้แล้วรี้นี้นะ คิกๆ เหมาะกับหน้าตาตอนนี้อย่างเจ้ามากเลยละ!"

หากว่ากันแค่เนื้อหา อันที่จริงประโยคนี้อันนี้ไม่มีอะไร แต่เมื่อประกอบเข้ากับน้ำเสียงของนางพญา พอเพนกับตีโอดีอันนี้ก็คิดเชื่อมโยงไปได้เพียงเรื่องเดียว...แม่ทัพใหญ่ของพวกเราถูกสตรีปริศนางามล้ำหยอกล้อ! จากนั้นไม่ว่าจะเป็นใบหน้าตายด้านของตีโอดี หรือรอยยิ้มอันเป็นเครื่องหมายการค้าของเพน ก็กลับคล้ายจะมีความไม่เป็นธรรมชาติเพิ่มขึ้นมาหลายส่วน

ในความทรงจำของพวกเขา คนที่ขวัญกล้าเทียมฟ้าเช่นนี้ไม่ว่าชายหรือหญิงน่าจะยังไม่เกิดสิ่งที่จะถูก นึกไม่ถึงว่ายังไม่ทันได้เตรียมใจพวกเขาก็เจอหนึ่งคนแล้ว...คิดมาถึงตรงนี้ จิตใจที่ถูกนางพญาทำให้วอกแวกก็กลับเป็นปกติ และสังเกตเห็นว่าด้านหลังพวกลูเธอร์ซึ่งกลับมาจากภารกิจไม่ได้มีแค่สตรีปริศนาผู้ดังตมคนนั้น

ประเด็นสำคัญคือเห็นได้ชัดว่าแม่ทัพใหญ่ของพวกเขากับสตรีผู้นั้นเป็นสหายเก่ากัน แม้จะถูกหยอกเินแบบนั้นก็ยังคงตอบกลับไปอย่างสงบเยือกเย็นได้...วกกลับมาเข้าประเด็นเดิม เรื่องที่พวกลูเธอร์ไปทำภารกิจแล้วพา 'คน' กลับมา

"จะเทพจะปีศาจเจ้าก็ยึดมาให้กองทัพหมด ครั้งนี้ยังมีตัวเลือก 'อื่น' อีกรึเปล่า" หลังย้ายกันมาอยู่ในห้องทำงานและมั่นใจว่าบรรยากาศกลมเกลียวดีแล้ว ตีโอดีก็เอ่ยปากถามคำถามขึ้นก่อน

คนคนนั้นยังเหมือนเดิม อย่าเห็นว่าเขาใช้ประโยคคำถาม ใครที่ความสามารถในการฟังเป็นปกติต่างก็แยกแยะความแน่ใจในนั้นออกทั้งนั้น

ฉะนั้นลูเธอร์เลยประหยัดแรงตอบ เพียงแค่ปรายตามองไปทางซิลลาไก้อดีตผู้ช่วยปีศาจสงครามผู้แสนรู้ก็ใจก็แสดงตัวออกมาทำหน้าที่เป็นปากเสียงแทนลูเธอร์ แนะนำประวัติของวิเวียนกับซาริสก้าโดยย่อ ทว่าเมื่อเขาเอ่ยถึงวินมัวร์ เพิ่งจะเอ่ยชื่อจบก็ถูกลูเธอร์ซึ่งกำหนดสถานะของวินมัวร์แทนเสียก่อน

ลูเธอร์พูดด้วยสีหน้ารังเกียจและเหยียดหยาม "นี่คือเด็กบ้าที่มาจากแดนเทพ เมินๆ ไปซะก็พอ"

"เจ้าว่าไงนะ!"

20 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 11

แองเจิลซีโมโทถูกลูเธอร์กระตุ้นจนตื่นผางด้วยความโกรธอย่างง่ายดาย
ทว่าเมื่อโล่บนแขนขยายคืนสู่ขนาดเดิมและกำลังจะเหวี่ยงทุบคน น้ำเสียง
เคร่งขรึมของมอथाที่เอ่ยเรียกชื่อเขาก็ทำให้แองเจิลอ่อนลงทันควัน ได้แต่
ถลิ่งนัยน์ตาสีทองฟ้ากลมโต ส่งสายตาดูตันแสดงความไม่พอใจของตน

"งั้นคุณผู้เป็นตัวแทนกลุ่มนี้ล่ะ" เฟนถามต่อราวกับไม่เห็นว่ามีใคร
นี้แองเจิลบางคนเพิ่งจะทำลายภาพลักษณ์เผ่าเทพปณิย์ย่อยยับ

"ซิลลาโก้ โคลิเย่ ซ้ำคือ..."

"...สารเลวจากแดนปีศาจ" ลูเธอร์ชิงเอ่ยก่อนอีกครั้ง น้ำเสียงเน้นย้ำ
หนักแน่นเป็นพิเศษ บ่งบอกว่าในบางด้านเขาใส่ใจคำตอบนี้อย่างยิ่ง

ซิลลาโก้ยิ้มเจื่อน

เขาไม่รู้ว่าควรจะดีใจที่ยังมีสถานะเป็น 'คนสารเลว' ไม่ใช่ถูกเมินอยู่
นอกสายตา หรือควรจะรู้สึกสนใจที่หลังตนเองหน้าด้านเข้าร่วมกลุ่มก็เรียกว่า
ทำงานเป็นวัวเป็นม้า ทนความเหน็ดเหนื่อยและคำต่อว่าต่อขานต่างๆ นานา
แต่กลับถูกประเมินว่าเป็นแค่ 'คนสารเลว' ดี ช่างพาให้ปวดใจเสียเหลือเกิน

"อ้อ..." เฟนพยักหน้า สอดสายสายตาดูมองร่างทุกคนหนึ่งรอบ
ทั้งยังหยุดอยู่ที่ฟาวแลนหลายวินาทีเป็นพิเศษ เหมือนมองส่วนที่ผิดปกติ
บนร่างเขาออก ทว่าสุดท้ายเฟนก็ตัดสินใจเงยไว้ กวาดสายตาดูผ่านมอथा
มาที่ลูเธอร์อีกครั้ง แล้วเอ่ยโดยไม่มีคำเตือนล่วงหน้าว่า "เพราะฉะนั้นเจ้าเอง
ก็ไม่ใช่มนุษย์? อืม กลิ่นอายความมืด...เป็นเผ่าปีศาจสินะ"

การคาดเดานี้ไม่ได้ทำให้ดีโตตกใจ กลับเป็นเฟย์ซัลผู้พาคนกลับมาที่
ตกใจจนสะดุ้งโหยง โชคดีที่เขาควบคุมปากตนเองได้ทันเวลา จึงเพียงแค่
ร้องเสียงหลงในใจ

พะ...เผ่าปีศาจ? จริงหรือโกหกเนีย ซ้ำเป็นสหายร่วมทัพกับเผ่าปีศาจ
คนหนึ่งมาเกือบสองสามปี? โอ๊ย อยากรจะเป็นลม!

เรื่องนี้ทำให้เห็นถึงความก้าวหน้าของเฟน

อีกด้านหนึ่ง ลูเธอร์หน้าเปลี่ยนสีไปเล็กน้อยจากเรื่องนี้ แต่ก็ถือว่าดีแล้ว
เพราะหากได้ยินคำถามชวนผ่าซากเช่นนี้ก่อนไปทำภารกิจนอกจักรวรรดิ

ถึงลูเธอร์จะไม่ได้อาละวาดทำร้ายคนทันทีที่ต้องวางแผนลอบฆ่าคนปิดปาก
แน่นอน

ทว่าบัดนี้สถานการณ์ต่างไปแล้ว เทพและปีศาจไม่ได้มีตัวตนอยู่แค่ใน
ตำนานอีกต่อไป นอกจากจะโผล่มาอยู่รอบตัวมนุษย์แบบตัวเป็นๆ ยังถึงขั้น
หอบม้วนมนุษย์เข้าไปในสงครามของพวกเขาด้วย เมื่อมีเงื่อนไขเช่นนี้ ฐานะ
เผ่าปีศาจจึงยอมไม่ใช่เรื่องต้องห้ามอีกต่อไป

ยิ่งไปกว่านั้นประชาชนของจักรวรรดิวิลเลนนิยมใช้กำลัง หากจะบอกว่า
จักรวรรดิวิลเลนเสื่อมใสศรัทธาในแสงสว่าง ผู้บอกว่าเป็นผู้บูชาพลังกำลังอย่าง
เคร่งครัดยังจะถูกกว่า อำนาจของวิหารเทพซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของแสงสว่าง แทน
ถึงความแข็งแกร่งที่สุดในยุคสมัยนี้ จึงดึงดูดความสนใจของชาววิลเลนและ
ทำให้ความศรัทธาในแสงสว่างสามารถหยั่งรากฐานในจักรวรรดิที่แข็งแกร่ง เป็น
อันดับหนึ่งของมนุษย์ได้

"หึ! ในใจเจ้ามีคำตอบอยู่แล้วยังจะมาถามซ้ำอีก!"

ลูเธอร์เลิกคิ้วข้างหนึ่ง ไม่ยอมรีบและไม่ปฏิเสธ แต่เขาอยากรู้เป็น
บ้าว่าเพนอาศัยอะไรถึงมั่นใจขนาดนี้ จึงถามหลักฐานการตัดสินใจของฝ่ายหลัง
ออกมาได้งๆ

เพนไม่ได้มีความคิดจะอมพะนำในเรื่องนี้ บอกแบบตรงไปตรงมาว่า
"พลังด้านการรับรู้ของอัศวินชั้นเทพแข็งแกร่งขึ้นมาก อีกอย่างเมื่อเผชิญหน้า
กับการรุกรานของทัพรักษาปีศาจ ผู้ที่สู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่กับกองทัพฝ่าย
เราไม่ได้มีแค่เผ่าเทพ แต่ยังมีปีศาจปลีกวิเวกที่อพยพมากลุ่มหนึ่งด้วย...อืม
ใช่แล้ว ก็กลุ่มที่พวกเจ้าแนะนำมานั้นแหละ"

"พวกเขาถูกจัดไปอยู่ที่ไหน" เมื่อหัวข้อสนทนาเอ่ยถึงปีศาจปลีกวิเวก
มอทยา ก็อดสอบถามไม่ได้

"วิหารเทพปรภพที่สร้างขึ้นใหม่"

ทว่าผู้ที่ตอบกลับไม่ใช่เพน แต่เป็นคาลมันผู้เดินมาตรงประตูห้องทำงาน
พร้อมนางพญา "แล้วก็โอเวนแม่ทัพใหญ่เองเจิลคนนั้น เขาได้ตอบรับเสียงเรียก
ของเทพบรรพกาล เลยย้ายไปอยู่ที่วิหารเทพปรภพแล้ว" คาลมันเอ่ย รูปลักษณะ

หยาบกระด้างจากการไว้หนวดเคราเหมือนเช่นเสียงดังสนั่นของเขาไม่ได้เปลี่ยนไปเลยสักนิด

ทว่าวิเวียนกับซิลลาโก้ผู้เห็นใบหน้าของผู้หยั่งรู้ดวงดาวพิเศษจนชิน ยังคงไม่ค่อยคุ้นเคยกับร่างนี้ของอีกฝ่ายนัก แม้จะเคยเห็นเป็นครั้งที่สอง แต่ก็รู้สึกว่าการได้เห็นกับตานี้ต่างจากที่เห็นผ่านสื่อกลางลิปลิป จึงตะลึงจิงงังไป

ส่วนหลายคนก็เห็นจนชินเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว ความคิดความอ่านก็ยอมย้ายไปอยู่ที่วิหารเทพปรภพที่คาลมันเอ๋ยถึง...อืม ดูจากสถานการณ์ตอนนี้ บางที่เรียกว่า 'ศูนย์พักพิงเทพปรภพ' คงเหมาะกว่า วิหารเทพหลังนั้นเล่นรับคนที่ลูเธอร์โยนให้กองทัพอัศวิน 'ดูแล' อย่งไรซึ่งความรับผิดชอบเอาไว้หมดเลย

ว่ากันตามตรง เรื่องนี้ชวนให้สงสัยเจตนาของเทพองค์นี้ซะมัด

ทว่าเรื่องทุกอย่างล้วนมีลำดับความสำคัญ เห็นได้ชัดว่าตอนนี้ไม่ใช่โอกาสเหมาะที่จะทำให้รู้แน่ชัด ยิ่งไปกว่านั้นคำสั่งทางทหารที่คาลมันรับถ่ายทอดมาจากเมืองหลวงก็อยู่เหนือความคาดหมาย ทำให้ทุกคนโดยเฉพาะแทตตี้ตกตะลึงพริ้งเพริด!

หัวหน้ากองทัพที่สองแห่งทัพอัศวินอาร์กซ์ชี้ตัวเองแบบประหลาดใจ ยืนยันซ้ำอีกครั้งว่า "ข้าถูกย้ายมาที่ทัพอัศวินราชของครักษ์ชั่วคราว? กองพันที่สิบ? จันทหารของข้าล่ะ"

"พวกเขามาถึงพร้อมคำสั่งทางทหาร จัดเข้าในกองทัพเรียบร้อย" เสียงซึ่งดังประหนึ่งฟ้าผ่าของคาลมันทำเอาคราวนี้แทตตี้หน้ามืดตาลาย ชื่นมาจริงๆ แล้ว

เขาไม่เคยคิดเลยว่านอกจากตัวเองจะไม่ต้องกลับไปรายงานตัวที่เมืองหลวงแล้ว องค์จักรพรรดิยังถึงขั้นออกคำสั่งด้วยพระองค์เองให้เขาโยกย้ายตำแหน่งมาเป็น 'หัวหน้ากองพันที่สิบแห่งทัพอัศวินราชของครักษ์' แทตตี้รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเชื้อร้ายอะไรสักอย่าง พอจักรพรรติได้ข่าวบื่อก็หาเหตุผลไล่เขาออกจากซูเบิร์ตบ็อบอย่างอดรนทนไม่ไหวทันที

"ข้าว่าสถานการณ์คงไม่ได้เร่งด่วนถึงขั้นนี้มั้ง" ไม่รู้ว่าเป็นเพราะ

เข้าใจความสำคัญของสถานการณ์หรือปัจจัยทางอารมณ์ แทตตี้เลยไม่ได้ต่อต้านคำสั่งทหาร เพียงแค่ส่งเสียงขึ้นจุมกแบบไม่สบอารมณ์

"คิกๆ แทตตี้ที่รักคับข้องใจเธอ อีกเดี๋ยวต้องเรียกประชุมรวมพล เจ้ายังมีเวลาอีกมากให้ค่อยๆ ปรับอารมณ์ มามะเด็กดี ยิ้มให้ข้าดูหน่อยซิ" นางพญาเข้ามาแทรกกะทันหัน น้ำเสียงเกียจคร้านแฝงด้วยการยั่วชวนอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

น้ำเสียงตายที่ไม่ใช่ว่าทุกคนจะยินยอมพร้อมใจเป็นเชลยต่อเสียงของเธอ ดั่งเช่นใครหลายคนที่ได้เห็นแทตตี้คลี่ยิ้มชื่อบ็อรากับถูกสะกดจิตเป็นครั้งแรก สีหน้าต่างก็ฉายแววตกตะลึงและมีที่ท่าว่าเส้นประสาทบนใบหน้าจะแข็งทื่อในระดับต่างกันไป

"เฮ้ย ผู้เชี่ยวชาญ" ลูเธอร์ใช้ศอกสะกิดแขนขวัญใจมหาชนของเมืองฟรีธเบา "อาการป่วยแบบนี้จะช่วยเหลือยังงี้...เฮ้ อย่าเหม่อเซ่ เจ้า น้ำลายหกลงมาทำลายภาพลักษณ์หมดแล้วนี่!" เสียงที่เขาส่งกระแสดึงออกไปเพิ่มความดั่งขึ้น

วิธีนี้ได้ผลอย่างที่คิด เพย์ซัลรีบยกหลังมือขึ้นมาเช็ดน้ำลายที่ไม่มีอยู่จริงทันที และสมองที่สั่งการเข้าไปครึ่งวินาทีก็นึกขึ้นได้ว่าภาพลักษณ์นั้นไว้ใช้กับคนนอก ไม่ใช่คนใน เพราะฉะนั้นจึงสามารถอธิบายเหตุผลที่สีหน้าท่าทางเกินจริงของเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลงเลยสักนิดหลังถูกลูเธอร์สะกิด เขาเอ่ยอย่างกึ่งเคลิบเคลิ้มใจลอยว่า "คนคนนี้ป่วยเป็นโรคร้ายยะสุดท้าย อาการเข้าขั้นโคมาหมดทางเยียวยาแล้ว"

ส่วนกาลมันผู้สู้นิสัยของนางปีศาจดีถอนหายใจจากกันบึ้งหัวใจลอบคิดว่า...เด็กน้อยผู้น่าสงสาร ดูแลตัวเองแล้วกันนะ ทันใดนั้นเขาก็ออกคำสั่งด้วยเสียงดั่งกังวาน "ดีโอ เฟน แยกกันไปแจ้งอัศวินที่รักษาการณ์อยู่ในกองทัพทุกคนให้ไปรวมพลที่สนามฝึกซ้อม ส่วนคนอื่นตามเข้ามา" กล่าวจบเขาก็เดินผ่านดีโอกับเฟนผู้ยืนอยู่ตรงสองข้างประตูจากไป

ครูเดียว ในสายตาทุกคนก็เหลือเพียงแค่แผ่นหลังกำยำของท่านแม่ทัพใหญ่

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)